

Folketingets Erhvervsudvalg

ERHVERVS MINISTEREN

25. marts 2020

Besvarelse af spørgsmål 11 ad L 145 stillet af udvalget den 24. marts 2020 efter ønske fra Rejsearrangører i Danmark v. Henrik Specht.

ERHVERVS MINISTERIET

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere henvendelse af 24. marts 2020 fra Rejsearrangører i Danmark, jf. L 145 - bilag 1.

Slotsholmsgade 10-12
DK - 1216 København K

Tlf. 33 92 33 50
Fax. 33 12 37 78
CVR-nr. 10092485
EAN nr. 5798000026001
em@em.dk
www.em.dk

Svar:

Rejsearrangører i Danmark (RID) er ved henvendelse af 24. marts 2020 kommet med en række bemærkninger til den foreslåede udvidelse af Rejsegarantifondens dækning for annullerede og afbestilte rejser som følge af ekstraordinære omstændigheder.

Jeg noterer mig, at RID overordnet finder, at den foreslåede ordning i vidt omfang tilgodeser nogle vigtige hensyn, idet ordningen giver rejsebranchen temporær likviditet, sikrer kundernes tilbagebetaling for afbestilte og annullerede rejser og begrænser misbrug og spekulative konkurser

RID har derudover i forhold til forslagets konkrete bestemmelser for det første peget på, at tilbagebetaling af lånet bør ske i forhold til den godtgørelse, den enkelte rejseudbyder har fået.

Jeg er ikke enig i, at lånet bør ske i forhold til den godtgørelse, den enkelte rejseudbyder har fået. Jeg mener, at tilbagebetalingen skal bæres af branchen kollektivt, da det vil være en uforholdsmæssigt stor byrde at pålægge tilbagebetalingen på enkelte medlemmer af Rejsegarantifonden, som har fået udbetalt dækning af deres tilbagebetalinger. Det kan i sidste ende føre til konkurs for de pågældende rejseudbydere og formålet med dette lovforslag er netop at afbøde de konkurser, som risikere at indtræffe i rejsebranchen som følge af COVID-19. Der er nogle rejseudbydere, der bliver ramt uforholdsmæssigt hårdt, hvis de har udbudt mange rejser i netop den periode, som dækningen i første omgang omfatter. De rejseudbydere mener jeg, at vi kollektivt skal hjælpe.

RID peger for det andet på, at det alle rejseudbydere, der er registreret i Rejsegarantifonden bør bidrage tilbagebetalingen af lånet, uanset om rejseudbyderen har stillet garanti i et andet EU/EØS-land.

Det bemærkes hertil, at rejseudbydere, der er etableret i Danmark er registreringspligtig i Rejsegarantifonden efter rejsegarantifondslovens § 20.

Ifølge lovens § 22 er der gensidig anerkendelse af garantiordningerne EU/EØS-landene imellem. Hvis der er en rejseudbyder, som foruden at være etableret i Danmark også er etableret i et andet EU/EØS-land (eller flere andre EU/EØS-lande), og som har valgt at anvende en anden garantiordning end Rejsegarantifonden, så skal Rejsegarantifonden anerkende dette. Rejseudbyderen skal oplyse, i hvilket land garantien er stillet, og skal efter anmodning fremlægge dokumentation for, at den fornødne garanti er stillet.

Hvis en rejseudbyder har valgt at anvende en anden garantiordning end Rejsegarantifonden, skal der hverken stilles garanti eller betales bidrag til Rejsegarantifonden. Rejseudbydere, der har valgt at anvende en anden garantiordning end Rejsegarantifonden, betaler således hverken administrationsbidrag eller formueopbyggende bidrag. Når der ikke betales administrationsbidrag, betales der ikke til fondens og ankenævnets drift. Man vil derfor ikke blive omfattet af den foreslåede ordning.

En udenlandsk rejseudbyder, som både er etableret i Danmark og i et andet EU/EØS-land (eller flere EU/EØS-lande), kan have valgt at tilslutte sig den danske garantiordning. De betaler så registreringsbidrag og administrationsbidrag (grund- og omsætningsbidrag) til den danske rejsegarantiordning. De vil være omfattet af ordningen.

RID peger derudover på, at forslaget angiver rejseudbyderens adgang til refusion fra Rejsegarantifonden, hvis der allerede er udbetalt til kunderne. RID ønsker i den forbindelse præciseret, at dette gælder, uanset om der har været tale om kontant udbetaling eller udstedelse af vouchere/gavekort samt i de tilfælde, at en kunde har valgt at bruge sit tilgodehavende på indtegnning af en nye rejse i fremtiden.

Det bemærkes hertil, at det fremgår af forslaget, at i det omfang rejseudbyderen har udstedt et tilgodebevis for en pakkerejse, der skulle have været afholdt i den periode, hvor den foreslåede ordning er aktiveret, kan der på tilsvarende vis opnås godtgørelse fra Rejsegarantifonden. Godtgørelsen af tilgodebeviset vil alene omfatte det beløb, som den rejsende har betalt til rejseudbyderen. Det forudsættes, at der er tale om en rejseudbyder, der er registreret i Rejsegarantifonden, og har valgt at bruge den danske garantiordning. Det fremgår videre af forslaget, at tilgodebeviset annulleres ved udbetalingen af godtgørelsen.

Jeg mener på den baggrund ikke, at der er behov for yderligere præcisering af muligheden for at få refusion, såfremt der er udstedt et tilgodebevis.

Hvis den rejsende har valgt at bruge sit tilgodehavende på at få en ny rejse i fremtiden, er tilgodebeviset ikke omfattet af ordningen. Såfremt rejsen ligger på et tidspunkt ude i fremtiden, hvor rejsen godt kan gennemføres, får kunden den rejse, som kunden har betalt for. Såfremt rejsen ligger på et tidspunkt, hvor der fortsat er eller der er indtruffet ekstraordinære omstændigheder, og erhvervsministeren derfor har valgt at forlænge eller genaktivere fondskassen for ekstraordinære omstændigheder, vil rejsen være omfattet af ordningen.

RID bemærker videre, at det fremgår af forslaget, at omkostningerne med håndteringen af fondskassen for ekstraordinære omstændigheder skal betales af fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer. RID er af den opfattelse, at implementeringen af den foreslåede ordning vil medføre betydelige meromkostninger til fondens drift. RID mener derfor, at det vil være urimeligt, hvis omkostningerne forbundet med håndteringen af ordningen skal betales efter den nugældende, primært omsætningsbestemte fordelingsnøgle.

Det bemærkes, at den foreslåede ordning skal administreres af Rejsegarantifonden, fordi fonden har det fornødne kendskab til branchen og allerede har opbygget de administrative procedurer og it-løsninger, som det kræver at administrere en ekstra fondskasse. Det er hensigten, at administrationen af fondskassen for ekstraordinære situationer skal foregå så enkelt og byrdefrit som muligt, så vi får en smidig løsning. Dette er særlig relevant, fordi der er tale om en midlertidig ordning, som kan genoptages og lukkes ned efter behov. Fondskassen for ekstraordinære omstændigheder aktiveres i situationer, som forventelig kun opstår sjældent, og hvor omkostningerne forbundet med selve håndteringen heraf vurderes at være begrænset, og det vil derfor ikke være hensigtsmæssigt at gøre det mere administrativt tungt i dette forventeligt sjældne scenarie.

Jeg mener derfor, at det er mest hensigtsmæssigt, at omkostningerne med håndteringen af fondskassen for ekstraordinære omstændigheder skal betales af fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer.

RID bemærker videre, at størrelsen af det formueopbyggende bidrag via tilbagebetalingsperioden bliver fastsat på en måde, så arrangørerne ikke bliver unødigt hårdt belastet ved tilbagebetaling til Rejsegarantifonden. Uagtet at det overlades til bestyrelsen at afgøre, bør måden for tilbagebetalingen gerne adresseres i loven eller i lovbemærkningerne.

Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af lovforslaget, at det er hensigten, at statens tilgodehavende ved træk på statsgarantien tilknyttet Rejsegarantifonden skal tilbagebetales af et formueopbyggende bidrag. Det er erhvervsministeren, der beslutter, hvornår det formueopbyggende bidrag

skal iværksættes. Rejsegarantifondens bestyrelse vil herefter fastsætte størrelsen af bidraget samt tilbagebetalingsperioden. Denne beslutning skal godkendes af erhvervsministeren.

Bidraget skal fastsættes som en procentdel af de enkelte rejseudbyderes eller formidlere for udenlandske rejsearrangørers omsætning og skal godkendes af erhvervsministeren. Det svarer til den måde branchen i dag betaler formueopbyggende bidrag, når der er behov for at Rejsegarantifondens formue genopbygges som følge af godtgørelser i forbindelse med konkurser.

Med lovforslaget foreslås det, at Rejsegarantifondens bestyrelse skal påse, den formueopbyggende bidragssats har den rette balance mellem tilbagebetalingsperiode for lånet og rejseudbydernes og formidlerne for udenlandske rejsearrangørers finansielle stilling i forhold til muligheden for at sikre en effektiv rejsebranche i Danmark. Det betyder, at det formueopbyggende bidrag skal ligge på et rimeligt niveau, hvor der tages hensyn til rejsebranchens mulighed for fortsat at drive virksomhed i Danmark.

Det er vanskeligt på nuværende tidspunkt at vurdere, hvor længe rejsebranchen skal betale det formueopbyggende bidrag. Det beror bl.a. på, hvor stort trækket på fondskassen bliver. Der til kommer, at rammerne skal være indenfor statsstøttereglerne, hvilket der på nuværende tidspunkt er dialog med Kommissionen om.

Jeg mener samlet set, at forslaget tager højde for, at bidraget ikke bliver fastsat på en måde, så arrangørerne bliver unødigt hårdt belastet ved tilbagebetaling til Rejsegarantifonden

RID peger endeligt på, lovforslagets § 7 c bl.a. skal medvirke til at sikre, at rejseudbyderne ikke foretager misbrug eller spekulative dispositioner efter at Rejsegarantifonden har udbetalt godtgørelse til de rejsende. I tilfælde af en konkurs eller andre af de hændelser, der er opregnet i § 7 c litra 5, rejser RID den bekymring, at Rejsegarantifonden i de fleste tilfælde næppe få indfriet sit tilgodehavende hos den konkursramte arrangør. RID mener derfor, at i sådanne tilfælde bør Rejsegarantifondens tilgodehavende mod den konkursramte arrangør afskrives og reduceres fra Rejsegarantifondens samlede tilgodehavende under låneordningen.

I forhold til RID's bemærkninger til § 7 c, noterer jeg mig, at RID finder princippet i den samlede bestemmelse hensigtsmæssig. Det vil ikke være fair, at udvalgte rejseudbydere først fik fordelten af den udvidede dækning, hvorefter de aktivt opsøger muligheden for at undslå sig den efterfølgende tilbagebetaling.

Jeg er enig med RID i, at Rejsegarantifonden i langt de fleste tilfælde kun vil få en minimal eller slet ingen dækning af krav, f.eks. i form af dividende

fra et konkursbo, jf. § 7 c, stk. 4, nr. 5. Kravet ligestilles således på linje med andre simple kreditorers krav, og har ingen fortrinsret i prioriteringsrækkefølgen. Bestemmelsen er også overvejende medtaget for, at kravet i det hele taget forfalder til betaling. Kravet har her, som hos andre udbydere, karakter af en regnskabsmæssig eventualforpligtelse, der først forfalder, når særlige forhold er opfyldt. Det er disse forhold, der er søgt udtømmende indeholdt i bestemmelsen.

Såfremt, og som forventet, at Rejsegarantifonden indkalder den statslige garanti, så vil der opstå et låneforhold mellem Rejsegarantifonden og staten. Fra regeringens side er vi selvsagt interesseret i at kende til Rejsegarantifondens muligheder for at kunne tilbagebetale det statslige lån, og det kræver indsigt i forholdet mellem fonden og de enkelte rejseudbydere. Men, det statslige låneforhold er mellem staten og fonden, ikke mellem staten og den enkelte rejseudbyder. Staten kan således ikke blande sig i, om fonden vælger at nedskrive et givent tilgodehavende hos en insolvent debitor, uden samtidigt at pålægge øvrige rejseudbydere en forøget præmie, svarende til det nedskrevne beløb.

Hvis jeg skal forstå RID's bemærkninger på den vis, at der i sammenhæng med ovenstående situation skulle ske en tilsvarende nedskrivning af det statslige tilgodehavende hos Rejsegarantifonden, så er det ikke muligt inden for den etablerede ordning. Idet Rejsegarantifonden i den pågældende situation ikke er insolvent, så vil nedskrivningen have karakter af et tilskud, som Erhvervsministeriet ikke har hjemmel til yde.

Jeg henviser i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål 4, 5 og 20.

Med venlig hilsen

Simon Kollerup